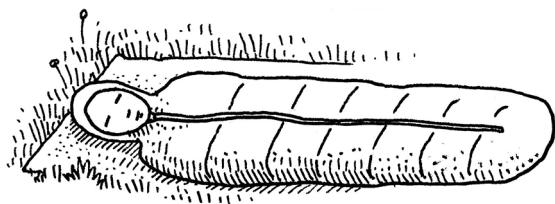

Den Druhý

Ráno jsem se probudil totálně rozlámaný. Spaní pod širákem nevyhledávám, ale táta usoudil, že musíme využít, že neprší, a na stavění stanu se proto vykašleme. Leželi jsme na pevném igelitu, v dobrých spacácích

lehkých jako pírko a teplých jako dech, jak řekl táta, ale přesto jsem měl pocit, že se už nikdy nezvednu. Byl jsem obalený rosou, hlína pode mnou mě tlačila

jako beton. Dneska si musím pod hlavu dát něco měkkého, jinak mi upadne.

„Určitě je lepší spát na hlíně než pod ní,“ zavtipkoval táta, když viděl, jak se protahuju a skučím.

„Hmm...“

Táta už na malinkatém plynovém vařiči připravoval vodu na čaj.

„Dobrý ranko,“ řekl mi.

„Dobrý,“ zamumlal jsem.

Včera v hospodě jsem poznal, že je táta velmi společenský a příjemný člověk. Bez problémů se seznámil s tamními štamgasty a několikrát je rozesmál. Ale asi je i hodně urputný a svérázný. Vůbec se nezajímal, jestli chci spát na zemi.

Šel jsem se vyčurat do lesa, pokropil jsem starý hrnec a hromádku hadrů, a poslal jsem mámě ranní esemesku: Jsem v pohodě. Určitě na ni čekala jako na smilování. Odpověděla: Opatruj se! Asi tušila, že jsem vystavený přírodě všanc a táta mi nehodlá poskytnout víc než minimální ochranu. Bylo jasné, že všechno

je na mně. Tedy i to, jestli si dojdu na záchod, umyju se a seženu si pitnou vodu. Táta dal jednoznačně najevo, že mě nepovažuje za dítě, ale za společníka. Cítil jsem se trochu zaskočený, o to víc jsem tušil, proč si táta tuhle cestu vymyslel, a docela mě to podráždilo. Považoval mě za nesamostatného?

Měl jsem pocit, že mám tak strašně zpocené tričko, že se musím nutně převléknout. Jenže jsem si uvědomil, že jsem na cestě teprve druhý den. V duchu jsem se uklidnil představou, že si na zpáteční cestu do letadla koupím tričko nové. Nějaká eura, o kterých táta nevěděl, prostě za jídlo neutratím.

Usedl jsem k tátovi. Podal mi jablko a hrnek horké vody, v které plavaly lístky ostružin.

„Dobrou chuť,“ usmál se.

„Dobrou.“

Takovéhle obřady nemám moc rád. Pořád se zdravit, děkovat si a tak pořád dokola je únavné.

„Měl bych ti něco říct o Compostele,“ prohodil táta. „Lépe řečeno o cestě do Compostely.“

„Už ve středověku tudy chodili poutníci k hrobu svatého Jakuba,“ vytasil jsem vědomosti získané od Machové.

Táta povytáhl obočí. Určitě ho potěšilo, že jsem si aspoň něco zjistil sám.

„A proč?“ zeptal se.

„Protože se chtěli očistit.“

„Od čeho?“

„Od bláta?“

Táta vtip ocenil, ale nepobavil ho tak jako spolužáky ve vlaku.

„Dobrý. Je fakt, že v Atlantiku se rád umyje každý skutečný poutník.“

Pokrčil jsem rameny.

„Od hříchu,“ pokračoval táta. „Apoštol Jakub byl jedním z učedníků Ježíše Krista a jako první z nich ho následoval. Taký jako první po něm zemřel mučednickou smrtí. Myslím, že mu usekli hlavu. Je pohřbený v Compostele.“

Na to jsem neměl, co říct. Bůh, Ježíš a všichni svatí jsou pro mě záhadou. Táta si naštěstí náboženskou přednášku odpustil.

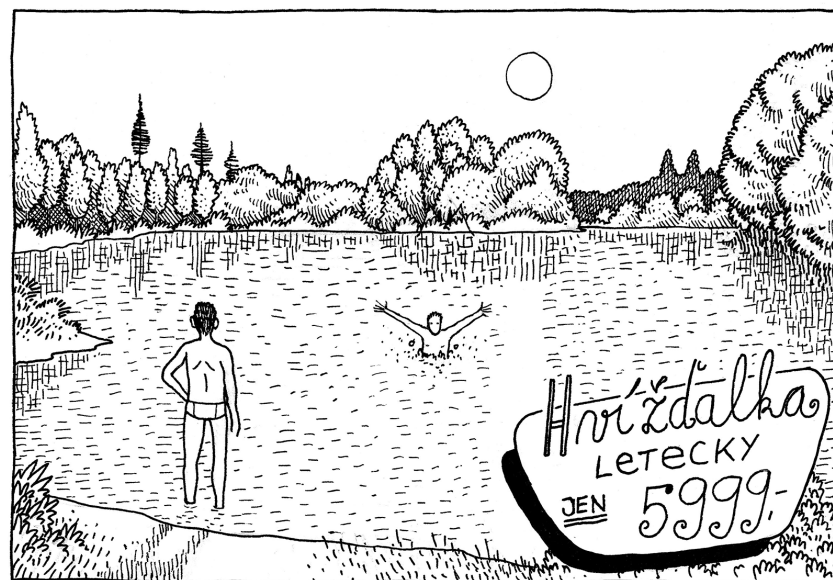
„Není od věci si na čas odepřít všechnu přepych, co člověk má,“ řekl jenom, jako by mi s omluvou vysvětloval, proč po jablku už nedostanu nic k snídani. „Konzumní společnost, v které žijeme, nás vede do záhuby.“

Napadlo mě, jestli si táta taky o našem čtyřpokojovém bytě myslí, že je luxusní. Rozhodl jsem se, že si v nejbližším městečku koupím několik housek a nacpu si je do kapes.

„Fajn, jedeme!“

Táta vstal, oprášil si zadek a sbalil svůj spacák. Mně pochopitelně nepomohl, ale ohleduplně počkal, než jsem si spacák zmuchlal a nacpal do brašny.

Pak jsme už bez řečí nasedli a pokračovali v cestě. Někdy po deseti kilometrech jsem si uvědomil, že jsem si včera večer ani dneska ráno nevyčistil zuby. Když jsme udělali další zastávku, u hezkého kostelíka na kopečku ve Strašicích, vykloktal jsem

si aspoň pusu vodou z láhve. Musel jsem dát klukům ze třídy za pravdu. Cítil jsem se jako prase.

Na oběd jsme zase zašli do hospody. Táta všechno platil, ale všiml jsem si, že hledí na ceny. Objednal si jenom polívku. Dal jsem si hovězí s nudličkami a překonal jsem sám sebe, nekoupil jsem si kolu, ale u výčepu jsem požádal o naplnění plastové lahve vodou. Po velkém boji sám se sebou jsem venku, u vlnitého plechu nějaké fabriky, vytáhl kartáček a pastu a vyčistil si zuby, jako by se nechumelilo. Plot jsem poplival, utřel se do trička a na tátu jsem se radši nedíval. Vrátil jsem se do hospody, abych si vodu znovu doplnil. U výčepu stálo pár chlapů, dívali se na mě zarudlýma očima, a jeden z nich se mě zeptal, jestli si nedám panáka.

„Ne, díky.“

„Ani jednoho?“

„Ne.“

„To je cyklista, vole,“ řekl jeden z nich a oba se chraplavě zamáli. „Sportovec! Jsi cyklista, že jo.“

Přikývl jsem.

„A kam jedeš?“

„Do Compostely.“

„Jak je to daleko?“

„Tři tisíce kilometrů.“

„Aha,“ řekli a zmlkli.

„Kecáš,“ řekl výčepník a podal mi láhev vody.

„Díky,“ ucedil jsem.

Rozmlouvat mu, že nekecám, se mi nechtělo. Vrátil jsem se k tátovi.

„Končíme ve Spáleném Poříčí,“ řekl mi a zabodl prst do mapy, kterou nosil v ledvince. „Tam se ti bude líbit.“

Neptal jsem se proč. Zvykal jsem si, že je táta stručný, a já budu taky. Ve vedru jsme s dvěma malými přestávkami ujeli víc než dvacet kilometrů. Poslední metry jsem málem vypustil duši. Ve Spáleném Poříčí u rybníka na odbočce Svatojakubské cesty jsme zapadli do altánku. Táta se natáhl do stínu na prkna a hlu-